

ката. Нагази въ нивитѣ. Спрѣ при една могилка. Човѣкътъ задълбалото. Подкара малко биволитѣ и ги спрѣ. Седна въ браздата и заплака. Едри сълзи като пшеничени зърна се зарониха по влажната земя, отъ която димѣше топла пара и се разстилаше на тънка коприна изъ полето.

Минаха двама пжтници край сиротния орачъ.

— Защо плачешъ? — попитаха го тѣ въ едно гърло.

— Какъ да не плача! Имамъ едно момче добро като мравчица. Легна болно. Нѣмамъ спукана паръ въ джеба си да го лѣкувамъ. Казаха ми да го пратя на римската баня въ града.

— Продай стотина крини жито!

— Нѣмамъ ни пшеница, ни царевица!

По-стариятъ пжтникъ наведе глава, помисли, помисли, па отвърна.

— Знаешъ ли що? Царъ Крумъ е пристигналъ край стенитѣ на София. Направи му дълбокъ поклонъ и му разкажи всичко. Поискай му една жълтица.

Следъ това пжтницитѣ заминаха съ колата. Добриятъ човѣкъ отново се замисли дълбоко. После дигна глава и си рече:

— Ще му накопая една кола отъ черния камъкъ, та като замръкне нѣкъде да топли войницитѣ. Друго нѣмамъ! Да ида на прося ме е срамъ!

Следъ това впрегна отново биволитѣ и се върна вкъщи. Грабна копача и заудря лѣскавия камъкъ.

До полунощъ човѣкътъ копа. Натовари колата до разнищата и се прибра вкъщи. Майката бѣше още будна. Той ѝ разказа всичко.

— Върви и му стори поклонъ, дано се смили надъ насъ! — каза тя.

Болното момче трепна и се пробуди. Отвори очи и се надигна, после пакъ климна глава.

Сутринята рано човѣкътъ тръгна съ колата. Задрънча едриятъ меденъ звънецъ по улицата и пробуди утихналитѣ къщи. Свѣтна чибукъ като малко фенерче, а жената клопна плетенето вратниче и си влѣзе.

Изминаха два дни. Човѣкътъ не идваше. Отново се мръкна и пламна гребенътъ на синята планина.

— Иде ли? — питаше момчето, — и се надигаше. Поглеждаше презъ прозорчето, откъдето се виждаше само едно герданче отъ небето, по което свѣткаха вечернитѣ звезди.

Когато се стъмни съвсемъ и утихна селцето, по кривата уличка скръцна тежката кола. Трепна сърдцето на болното момче. Майката изскочи навънъ.

Следъ малко влѣзе добриятъ човѣкъ и седна до огнището.

— Спасенъ си, синко! — викна той радостенъ. — Царътъ даде не една, две жълтици! Взе горивото, потупа ме по рамото и ми рече: „Ти се оплаквашъ, че си беденъ, а не зна-